

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Cas Puigdemont

La fiscalia de Schleswig-Holstein activa el procés sobre l'entrega de Puigdemont, que haurà de decidir ara l'Audiència del 'land'.

10
anys

Final de Bracons

Els afectats celebren que s'hagi acabat el túnel de Bracons al cap de sis anys. Queden els passos d'Olot i les Preses per completar l'eix Vic-Olot.

20
anys

Cop a Sèrbia

Els bombardejos que du a terme l'OTAN destrueixen totalment les seus dels ministeris de l'Interior de Sèrbia i Iugoslàvia.

Full de ruta

Ferran Espada

Contes contra els barrots

Qui coneix de prop Oriol Junqueras sap que a més de la gran talla política i la saviesa com a historiador, i en d'altres matèries, de la seva personalitat destaca una immensa humanitat. Un tret que li permet generar empatia gairebé amb tothom. I que es visualitza també en l'amor familiar. La seva esposa Neus, els seus fills Lluç i Joana, i la resta de la família, han estat sempre pedra angular en la vida de Junqueras. Fins i tot malgrat la intensitat de les responsabilitats com a vicepresident del govern. L'he vist empenyar-se més d'un cop per l'atapeïda agenda que li preparaven els seus col·laboradors si no li permetia, per exemple, acompanyar els fills a l'escola. I li agradava relatar com, de camí cap al col·legi, es paraven dalt del pont de Sant Vicenç dels Horts que travessa les vies per veure passar el tren miner de Súria. Que sempre feia sonar un fort xiulet en forma de salutació. A les malaurades visites de Lledoners ens explicava que cada dia sonava el mateix xiulet en passar prop de la presó un tren. Una salutació als presos polítics, ves a saber si del mateix maquinista de Sant Vicenç.

I aquesta és també l'anècdota amb què Junqueras encapçala el seu darrer llibre. Que no és ni de política ni d'història. *Contes des de la presó* és un llibre d'humanitat i família. Com diu Pep Guardiola al pròleg, "una mostra d'amor, un cant a la intel·ligència i una lliçó de dignitat". I si ho diu el Pep, poca cosa més a afegir. *Contes des de la presó* és la forma que ha trobat Junqueras de traspasar els barrots de la represió i mantenir ferm el vincle d'amor amb els fills i la família. Com explica Guardiola: "Cap cel·la, cap mur, ni cap vidre de cap presó del món aconseguiran apagar mai una veu i un cor d'esperança." Són 37 contes escrits a cavall de les presons d'Estremera i Lledoners. I es publica ara que Junqueras està a Soto del Real. Editat en català i castellà de forma exquisida –magnífica feina de l'equip liderat per l'editor Jordi Creus–, i amb unes il·lustracions meravelloses creades per una colla d'artistes magnífics, és un llibre per transmetre valors. Una alenada d'esperança que aquest Sant Jordi entrarà a milers de llars. Són contes dedicats als seus fills, Lluç i Joana. Però no és una obra infantil. És un llibre per tothom en què, tal com diu Guardiola, "llegim l'Oriol i sentim l'Oriol. Cada mot, un batec; cada conte, un somriure".

Tribuna

José Rodríguez. Sociòleg

Catalans feliços

Un recent estudi publicat en la revista científica *Psychiatric Research* afirma que els catalans som els europeus més feliços, superant els nòrdics, que han estat sempre en els llocs més destacats des que van començar els estudis de felicitat mundial. La teoria clàssica ens diu que als països amb millors condicions materials, és més probable que hi hagi major nivell de felicitat. Sabem des de fa molt que a partir de cert nivell de riquesa, un increment en aquesta no dona més felicitat, i a més, les persones amortitzen ràpidament aquestes millores i les oblidem en la nostra sensació de felicitat. Són altres factors afectius, de satisfacció personal, etc., els que defineixen més la felicitat entre les persones que tenen les necessitats bàsiques cobertes. Existeix la hipòtesi que als països nòrdics la combinació de benestar econòmic, serveis públics de qualitat, drets socials i llibertats avançades i, en especial, un sentiment d'identitat nacional cívica que fa que els ciutadans d'aquests països se sentin part d'una comunitat que els transcendeix és el que els fa sentir més feliços. A

Catalunya tenim un benestar econòmic bo, però no arriba al nivell dels nòrdics i els nostres serveis públics, tot i ser els d'uns països avançats, queden empetitits si els comparem amb els dels escandinaus. També els nostres drets i llibertats en una democràcia amb greus fallides com l'espanyola és inferior a la dels nòrdics. Quin és el factor, doncs, que ens fa assemblar-nos, i fins i tot superar, als nòrdics? Segons les conclusions de l'estudi, "Catalunya és una regió ben diferenciada de la resta de l'Estat espanyol, amb considerables diferències entre ètnia, valors culturals i

condicions econòmiques, i és possible que aquestes diferències expliquin les nostres conclusions".

I aquí és on vull entrar i fa que aquest article sigui d'opinió política i no de divulgació sociològica. A Catalunya, des de fa uns anys, hi ha un projecte compartit com a mínim per la meitat de la població. Aquest projecte genera sentiment de pertinença, ajuda a crear una visió que ens transcendeix, ens permet sentir-nos més identificats amb els nostres veïns i ens fa sentir més útils. Una societat amb ciutadans feliços no només requereix un benestar econòmic. També una sensació de projecte col·lectiu com la que tenen els nòrdics. Quan des dels polítics antiindependentistes es diu que el projecte sobiranista divideix i ens debilita com a societat, menteixen. Una part molt important dels catalans tenim un projecte col·lectiu que ens transcendeix, ens uneix i ens crea il·lusió i sentit de pertinença i d'identitat. I és segurament la principal carta amb la qual comptem els independentistes. A nosaltres ens fa feliços lluitar per la nostra causa, i això ens fa imbatibles.

“Una part dels catalans tenim un projecte col·lectiu que ens transcendeix

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Un IVA especial pels VE

■ L'altre dia un comercial d'una coneguda marca de cotxes m'explicava els mals de panxa que agafa quan ha de gestionar les ajudes per la venda de vehicles elèctrics (VE). "Pensa que si en quinze dies no ho tenim tot a punt i ben resolt perds l'ajuda i nosaltres ens enganxem els dits. Fa un parell d'anys teníem 60.000 euros enlaira que no sabíem si els cobraríem. Tot plegat és massa complicat", em deia.

Sovint sento dir que als vehicles elèctrics encara els fa falta evolucionar i que ara no és el seu moment, i la segona part no la comparteixo.

Des de fa set anys em dedico a promoure la mobilitat elèctrica i estic d'acord que ha de seguir millorant i, alhora, asseguro que, pel que fa a prestacions i autonomia, ara ja és una alternativa per a la

majoria de la gent que necessita un vehicle motoritzat.

Ara bé, considero que fa falta una campanya pública informativa destinada a les comunitats de veïns de les grans ciutats que disposen de parking i més electrificació de carreteres, places i carrers. I, sobretot, simplificar el protocol de la burocràcia per a les ajudes, ja que acaba sent un fre en lloc d'un estímul a l'hora de comprar un vehicle elèctric.

Seria molt més fàcil aplicar un IVA superreduït (com fan en estats del nord d'Europa o als Estats Units), que facilitaria la compra d'un VE qualsevol dia de l'any; no pas com ara, que es força el client i el venedor a estar pendents del BOE uns dies concrets de l'any i de canvis sobre els requisits, algun excloent, com el d'enguany, agreujat, a més a més, per la incertesa del període electoral. Sembla que limitaran l'ajuda només a

aquella gent que pugui aportar un cotxe vell acreditant la titularitat del vehicle de com a mínim un any. I si hi ha alguna família que necessita un altre cotxe i no pot desprendre's del que ja té?

ALBERT ARTÉS I SERRA
Molins de Rei (Baix Llobregat)

Fins on estan disposats a arribar?

■ Què pretenen aconseguir judicialitzant un somni col·lectiu? Un joc de nens? Perquè per dret, no teníem res a fer, només era la voluntat d'un poble que feiem bullir l'olla, esvalotant el personal, posant nerviosos i en evidència l'estat responsable del jou que ens colla contínuament perquè reaccionés positivament. Però ho han fet de la pitjor manera, ara són ells els que es posen entre l'espasa i la paret.

Han aconseguit ser la riota de la democràcia europea, co-

sa que els desacredita per donar lliçons de res a ningú. Econòmicament sembla que quasi el 20% del PIB sigui més important que el 80% restant. Clar que tenim una ubicació privilegiada, a les portes de l'Europa comunitària, que al capdavall és com una escala de veïns (amb aires de Torre de Babel).

Si l'Estat espanyol s'hagués mantingut al marge, tal com feia el Sr. Rajoy al principi, la cosa no s'hauria enredat gaire més, però en voler treure pit, tot jugant a la puta i la Ramoneta per acabar mostrant-se explícitament en contra, això va fer que d'altres estats i personatges rellevants els saltessin a la jugular. Total, la imatge d'Espanya ha acabat on la democràcia deixa de ser-ho. I tot per l'orgull espanyol, perquè no oblidem mai que només som una colònia per espolar quan i com els vingui de gust.

QUIM ROMÁN MORENO
Terrassa (Vallès Occidental)